

D ů v o d y:

Předem dlužno řešiti otázku, zdali notáři, jenž provádí jako soudní komisař pozůstalostní řízení, přísluší právo rekursu proti usnesení pozůstalostního soudu, které bylo učiněno za řízení o záležitostech stran. Soud rekursní právo to soudnímu komisaři přiznává, odvozuje je z druhé věty čtvrtého odstavce čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.; než názoru tomu nelze přisvědčiti, poněvadž spočívá na mylném pojetí postavení notáře jako soudního komisaře. Notář, jako soudní komisař nemá zásadně moci rozhodovací, nýbrž jest toliko pomocným a výkonným orgánem soudu pozůstalostního, vykonávajícím jisté úkony, jinak soudu příslušející, při čemž soud zůstává skutečným úřadem pozůstalostním (§ 29 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.). Dle § 30 nesp. říz. jest se notářům v této funkci řídití předpisy platnými pro soudní zmocněnce, a § 186 not. řádu ze dne 21. května 1855, čís. 34 ř. zák. ustanovuje, že notář při záležitostech, jež provádí jako soudní komisař, má dbáti předpisů platných pro soudy samé. Rekursní právo soudů ve věcech nesporných jest však obmezeno na případy v § 15 nesp. pat. uvedené, a podobné rozšíření tohoto výjimečného předpisu nelze dle historického vývoje, dle doslovu a dle tendence ustanovení toho připustiti. Z toho plyne, že notář jako soudní komisař nemá práva do usnesení pozůstalostního soudu, vydaného ve věcech stran, na pozůstalostním řízení účastněných, vznésti rekurs. Usnesení, o něž jde, jest čistě věcí strany účastněné; povolením lhůty finanční prokuratuře ku přihlášce dědictví (odkazu) nezasahuje se nikterak v soukromá práva notářova, jenž v záležitosti té toliko svou veřejnoprávní povinnost jako zmocněnec soudu pozůstalostního vyplnil, nijakého však soukromého práva svého nevykonal. Nevhodně proto odvolává se rekursní soud na ustanovení poslední věty čtvrtého odstavce čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.; toto ustanovení připuští stížnost pouze a toliko v případě tam uvedeném, z důvodu na snadě jsoucího, že odnětím projednávání pozůstalosti notáři již odevzdané jsou dotčeny soukromé, hmotné zájmy notářovy. Nelze však z tohoto výjimečného ustanovení vyvozovati, že by notáři jako soudnímu komisaři příslušelo právo stížnosti i proto jiným usnesením soudu pozůstalostního. Rekurs notáře jako soudního komisaře do usnesení pozůstalostního soudu jest nepřipustným a bylo proto dovolacímu rekursu finanční prokuratury vyhověti.

Čís. 1802.

Do seznamu kandidátů advokacie lze zapsati pouze toho, kdo skutečně do advokátní praxe vstoupil, nikoliv však toho, jemuž teprve bude dána dovolená úřadem, u něhož dosud působil.

(Rczh. ze dne 29. srpna 1922, R I 1008/22.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y zamítl žádost, by Dr. K. byl zapsán do seznamu kandidátů advokacie, jež to Dr. K. zaměstnán jest dle konaného šetření jako sekretář v knížecí L-ské justiční kanceláři pro obvod Č. S. R., kterážto činnost jest jeho hlavním zaměstnáním a ne-

muže tudíž současně konati řádně přípravnou praxi advokátní. Vrchní zemský soud uložil výboru advokátní komory, by žádosti vyhověl. Důvody: Knížecí L-ská justiční kancelář k dotazu výboru advokátní komory, kdy bude Dr. K. z tamních služeb propuštěn, pokud se týče v jakých úředních hodinách jest zaměstnán, odpověděla dopisem ze dne 18. května 1922, že Dru K-ovi, jakmile bude jako kandidát advokacie zapsán, bude ze služeb justiční kanceláře udělena dovolená. Tím však odpadá překážka napadeným usnesením v tom shledávaná, že by Dr. K. měl vedle přípravné praxe advokátní jiné hlavní zaměstnání. Bylo tudíž stížnosti vyhověti a výboru advokátní komory naříditi, aby Dra Oldřicha K. ve smyslu žádosti advokáta Dra Rudolfa T-a do seznamu kandidátů advokacie zapsal, jelikož tu jinak jsou všechny předpoklady zápisu uvedené v § 6 zákona ze dne 1. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. Výboru advokátní komory je zajisté zůstaveno v případě, že by k dovolené nedošlo, vymazati Dra K-a ze seznamu kandidátů advokacie, nebo ve smyslu § 28 písm. b) advokátního řádu odepřítí potvrzení vysvědčení o praxi advokátní.

Nejvyšší soud obnovil usnesení výboru advokátní komory.

Důvody:

Vrchní zemský soud změnil zamítané usnesení výboru advokátní komory, vycházející z názoru, že prohlášením justiční kanceláře L-ské, že Dru K-ovi bude udělena dovolená, jakmile bude do listiny kandidátů advokacie zapsán, odpadla překážka spatřovaná v tom, že hlavním zaměstnáním Dra K-a, jež brání řádnému výkonu přípravné praxe advokátní, jest jeho činnost jako tajemníka zmíněné kanceláře. Tento názor není správný. Dle § 30 adv. ř. počítá se praxe kandidáta advokacie ode dne, kdy došlo oznámení advokáta o tom, že kandidát u něho vstoupil do praxe. Vstoupení to musí býti faktickým a nikoli pouze formálním, kandidát musí ohlášeným dnem vskutku praxi vykonávati, nesmí tedy zastávati úřad nebo postavení, jež by řádnému výkonu praxe advokátní bylo na újmu. Prohlásila-li L-ská justiční kancelář, že Dru K-ovi teprve bude udělena dovolená ze služeb v kanceláři té, jest tím řečeno, že v den, který pro počítání praxe jest rozhodný, Dr. K. dovolené ještě neměl, a tedy té doby skutečně ve službách jmenované justiční kanceláře byl činným a praxe advokátní vykonávati nemohl. Dokud tudíž Dr. K. nebude sprostěn své služby jako tajemník justiční kanceláře, trvá překážka výborem advokátní komory vytčená.

Čís. 1803.

Odklad exekuce vyklizením.

Ochrana nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. vztahuje se na místnosti vůbec, nikoliv pouze na byty.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R I 1015/22.)

Exekuční soud vyhověl návrhu na odložení exekuce vyklizením, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Stížnosti nelze oprávně-